

Betænkning; men jeg er bange for ved denne Lejlighed at komme ind paa disse forskellige Spørgsmaal, thi det vilde føre alt for vidt, og det kan alligevel ikke tænkes, at det vilde føre til Ændringer i de Lovforslag, her foreligger. Bl. a. vilde det føre ind paa hele Spørgsmaalet om Raceforbedringen, Racehygiejnen, som det ærede Medlem lige rørte ved, og som netop har stor Betydning for Aandssvageforsorgen. Jeg tror, at man skal gemme alle disse store Spørgsmaal, til man kommer til Arbejdet paa en virkelig Ændring af den samlede Forsørgelseslovgivning. Jeg vil derfor indskrænke mig til det, som disse to Lovforslag omhandler.

Som det allerede er anført, gik Regeringsforslagene oprindeligt ud paa, at Betalingen paa Aandssvageanstalterne skulde sættes op fra 350 Kr. til 1200 Kr. foruden Dyrtidstillæg og paa Døvtummeanstalterne fra 350 Kr. til 700 Kr. om Aaret. Af disse stærkt stigende Kontingenter skulde efter Regeringens Forslag vedkommende Forsørger, eller praktisk taget vedkommende Kommune i Henhold til Fattiglovens § 61, udrede Halvdelen for aandssvages Vedkommende, altsaa en Stigning fra 350 Kr. til 800 Kr., og det fulde Beløb for døvtummes Vedkommende, altsaa en Stigning fra 350 Kr. til 700 Kr. fra 1. Januar 1921 at regne. Det Princip, hvorpaa disse Regeringsforslag var byggede, altsaa at der burde finde en ligelig Fordeling Sted af de omhandlede Udgifter mellem Staten og Kommunerne eller teoretisk mellem Staten og den private Forsørger, dette Princip, som direkte blev udtalt i Regeringsforslagets § 2 vedrørende de aandssvage, tiltaler ikke det Parti, jeg tilhører, og mindst af alle undertegnede, der længe har kæmpet for, at Staten helt skulde overtage disse særlige Udgifter efter Fattiglovens § 61, specielt Udgifterne til aandssvage. Thi som jeg har begrundet det ret udførligt i den Betænkning om Fremtidens Forsørgelsesvæsen, som jo alle her kender, og som jeg derfor ikke skal trætte med at repetere, er det efter min Mening ikke naturligt at lægge Udgifterne over paa Kommunerne til noget, som maa erkendes i Virkeligheden efter sin Natur ikke at være kommunale Opgaver, og det kan ikke være en kommunal Opgave at tage sig af Aands-

svage- og Sindssygeforsorg. Disse Opgavers forsvarlige Varetagelse har netop, som ogsaa de Eksempler, det ærede Medlem anførte, viste, den største Interesse for hele Samfundet, og det kan ikke overlades til den tilfældige Kommune at varetage denne Interesse. Det er derfor ogsaa rimeligt, at det er Samfundets Fællesrepræsentant, Statskassen, der kommer til at bære Udgifterne, ligesom det er Staten, der maa ordne Forsorgen. Disse Udgifter er tilmed forholdsvis meget store, og de kommer efter det udviklede Forsørgelses- og Refusions-system, vi har her i Landet, til at hvile overmaade tilfældigt paa den enkelte Kommune, særlig haardt paa de fattigste Kommuner. Derfor vil Socialdemokratiets Stræben paa dette Omraade altid gaa ud paa at flytte disse Udgifter over paa Statskassen, og Kommunerne samlede Interesser gaar ud paa nøjagtig det samme. Jeg beklager derfor, at Venstres ærede Ordfører gjorde sig til Talsmand for den modsatte Tankegang.

Ud fra dette principielle Synspunkt vil man forstaa, at jeg kun kan være glad ved, at man i Folketinget har ændret Regeringens oprindelige Forslag noget i den rigtige Retning ved at nedsætte Kommunernes Udgifter forholdsmæssigt, altsaa til 600 Kr. baade for aandssvage og døvtumme. Vi vil da i disse Tider, hvor man politisk set maa være nøjsom og glædesig ved selv meget smaa Fremskridt eller Indrømmelser, være villige til, ogsaa under Hensyn til den vanskelige finansielle Situation i Øjeblikket, at opsætte Gennemførelsen af alle de Ønsker, vi egentlig nærer paa dette Omraade, til den samlede Revision af Forsørgelseslovgivningen, forhaabentlig snart, kan finde Sted. Derfor vil jeg efter Omstændighederne, men uden nogen Art af Begejstring, kunne paa mit Partis Vegne tilraade at stemme for begge de foreliggende Lovforslag.

S. Rasmussen: Jeg kan anbefale Lovforslagene til Vedtagelse til Trods for, at der er enkelte Ting, jeg nok kunde have ønsket lidt anderledes. Saaledes som Lovforslagene er ændrede i Folketinget, gaar de i en Retning, som ogsaa til Dels har min Tilslutning. Uden at jeg skal komme nærmere ind paa Fordelingen mellem Stat og Kommune, ønsker